

Stichting Ondersteuning Sovata

Postbus 282
2990 AG Barendrecht
06-24 52 19 69
info@stichtingsovata.nl
www.stichtingsovata.nl

Erkend ANBI

KvK Rotterdam 24420113
ING bank 3533795

Reisverslag

Holland - Roemenië / SOVATA april 2014

Foto voorblad: (april 2014)

Om er zeker van te zijn dat wij ook deze keer alle dozen en pakketten op de bestemming kunnen afleveren, zijn wij een dag eerder betrokken dan de bedoeling was. Het record aantal van 985 dozen en allerlei losse bundels moet wel in korte tijd weg gebracht worden en ook de dossiers moeten tijdens de gezinsbezoeken aangevuld worden. Chapeau voor alle vrijwilligers, het is wéér gelukt !!

Gelukkig heeft Kees, samen met de mannen van VAT Logistics alles in het werk gezet om de dozen, losse bundels en fietsen in de enorme truck van 13,6 meter te zetten en deze klaar te maken voor vertrek naar Sovata. (zie **foto 1**)

Namens de mensen in Sovata en het hele team van SOS willen wij onze grote dank overbrengen aan VAT Logistics voor het doneren van het vervoer van alle goederen naar Sovata. Geweldig !!

Natuurlijk zijn wij ook Sandra en Gerard wéér heel dankbaar voor het mogen gebruiken van de personenbus van de Bergschenhoek Groep om de vrijwilligers naar Sovata te brengen met Janny en Cees als chauffeurs. (zie **foto 2**) Ontzettend bedankt Sandra en Gerard !!!

Twee avonden vóór vertrek naar Sovata worden wij gebeld door Helma van de kinderkerk uit Geervliet. Er staan 150 paar nieuwe en 50 paar gebruikte sportschoenen klaar voor de kinderen in Sovata. Wat een feest zal dat zijn om de kinderen deze sportschoenen te mogen geven en de blijde gezichten te zien. Wel moesten de schoenen nog "even" in de juiste dozen verpakt worden om mee te kunnen met het transport. (zie **foto 3**)

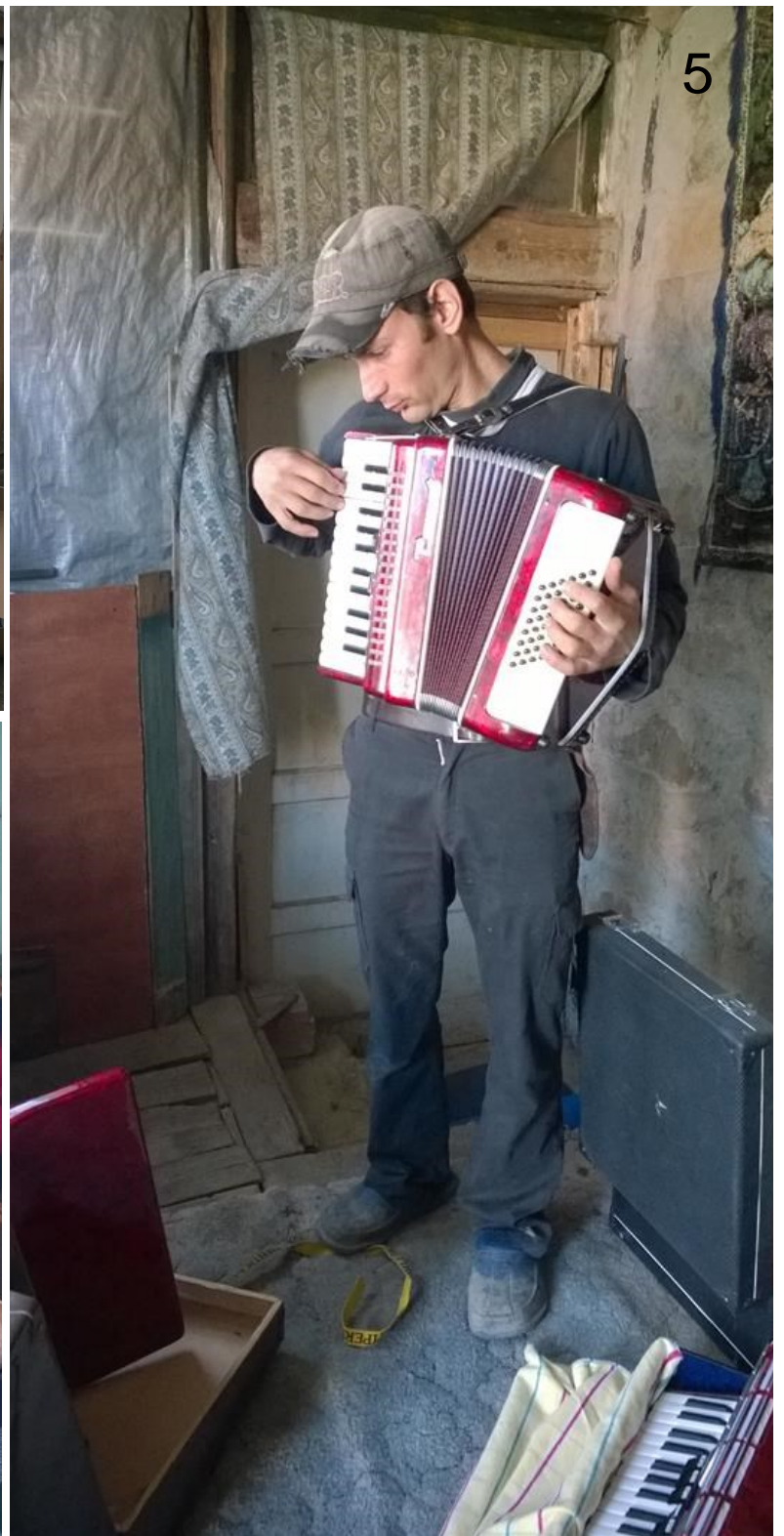
Omdat wij tijdens deze reis ook de wijk Hostad weer gaan bezoeken en voor de gezinnen daar een gezinsdoos hebben meegenomen, was er spanning onder de groep vrijwilligers. Op dit terrein zijn wij 3 jaar niet geweest omdat wij ons daar absoluut niet veilig voelden, maar wij wisten wel dat de mensen van Hostad dringend hulp nodig hebben.

Gelukkig werkt het weer mee en op zondag begint de dag vroeg met een ontbijt en gaan er twee teams naar de wijk Iliesi om daar de mensen blij te maken met paracetamol en zakjes bruine bonen voor de groentetuin en voor de 92 gezinnen met ouderen een rijk gevulde voedseldoos. (zie **foto 4** en **foto 6**) Een aantal babypakketten, rollators, rolstoelen en andere medische hulpmiddelen worden bij de betreffende gezinnen gebracht.

Janny en Danny konden aan een heel blijde Botond twee prachtige accordeons geven. Niet met veel woorden maar met een virtuoos spel, waarbij hij de sterren van de hemel speelde, liet Botond weten hoe blij hij was. (zie **foto 5**)

Deze accordeons betekenen werk en dus inkomen voor zijn gezin. Een kleinere accordeon heeft Botond gekregen voor het geven van muziekles aan de kinderen op de school op de Iliesi. Dat is natuurlijk fantastisch!!

Van een muziekvereniging uit Hillegom hebben wij prachtige muziekkleding gekregen voor de kinderen van de Iliesi school. In combinatie met muziekles en volksdansen kan er nu ook op meerdere manieren feest gemaakt worden.

De sponsors van de harmonica's en de muziekkleding willen wij graag namens Botond en de kinderen van de Iliesi school héél hartelijk bedanken !!

Met baby Nimrod gaat het goed en zijn onze inspanningen niet voor niets geweest. Nimrod is de baby die door zijn oma niet goed werd verzorgd en regelmatig tikken kreeg daar het kind huilde omdat het honger had. (Zie verslag april en oktober 2013)

Helaas was Erzsebet, de moeder van Nimrod, in oktober weer zwanger en is nu de kleine Cristina geboren. Natuurlijk blijven wij de vinger aan de pols houden en zal de sociale dienst van Sovata, op nadrukkelijk vraag van SOS, de gezinssituatie blijven volgen en zorgen dat het met de kindjes goed blijft gaan.

In oktober 2013 hebben de gezinnen op de Iliesi groentezaden gekregen en wij wilden weten of de mensen deze gebruikt hebben. Gelukkig zagen wij prachtige groentetuintjes en konden wij zien dat er door de mensen hard gewerkt is om de tuintjes in orde te krijgen. Met de schamele middelen en heel weinig water is het knap dat er zulke mooie groentetuintjes zijn aangelegd. (zie **foto 7**) Wij vinden het fantastisch om te zien hoe de vooruitgang in deze wijk blijft toenemen.

Natuurlijk worden er weer een aantal van de prachtige fietsen van Kees en Corrie uit Everdingen afgegeven. Blijdschap alom en voor de kinderen een groot gemak dat zij nu met de fiets naar school kunnen.

Jammer dat een meisje van de Iliesi met een been tussen de spaken van de fiets is gekomen en nu in het gips zit. Wij ondersteunen de familie met de medische zorg en na een aantal weken zal de verwonding genezen zijn. Dat komt wel weer goed.

Voor de kinderen in de wijk zijn er kleding en schoenen via de school, crèche en naschoolse opvang te verkrijgen. Deze manier van werken door SOS zorgt er ook voor dat de kinderen naar school gaan en blijven gaan. Het naar schoolgaan van de kinderen is en blijft een voorwaarde voor de mensen om hulp te krijgen van SOS !!

Er is uiteindelijk anderhalf dag nodig voor de twee teams om de 185 gezinnen te bezoeken en de dossiers aan te vullen. De houten pallets, waarop alle dozen en andere goederen van Oud Beijerland naar Sovata zijn gebracht, worden gebruikt door één van de bewoners om er een nieuw hek om de tuin van te maken ter bescherming van de groentetuin. Echt alles kan gebruikt worden en dat is leuk om te weten.

Door een ander team wordt de wijk Trandafirilor bezocht.

Op de Trandafirilor staat het etagegebouw (zie **foto 9**) waar wij al eerder over geschreven hebben. Het gebouw staat op instorten, het toiletgedeelte is er 2 jaar geleden al vanaf gewaaid en de mensen leven in armoede en moeten de achtertuin als toilet gebruiken.

Als onze bus het terrein op komt rennen de mensen al naar beneden en komen met blije gezichten en hun CNP kaart (paspoort) naar ons toe. Vol verwachting wat er deze keer voor hen in de dozen zit (zie **foto 8**), wacht iedereen geduldig op zijn beurt.

6

7

8

9

Van de bewoners horen wij dat het gebouw waarschijnlijk in maart 2015 afgebroken zal worden en dat de Gemeente Sovata, zelf de verhuurder, helemaal niets doet om de mensen te helpen aan een andere woonruimte.

Er is verdriet en paniek en dat is begrijpelijk. Als er al geen of weinig geld is om eten te kopen, waarvan moet men dan een ander en vaak duurder huisje huren? Wij zullen proberen de Gemeente Sovata zo ver te krijgen dat zij wel behulpzaam zijn bij het vinden van een andere en betaalbare woonruimte voor deze mensen.

Jammer genoeg kunnen wij niet veel meer doen, maar wij houden de boel in de gaten.

Wij zien Ferenc, de man die in oktober zo maar neer viel en moeilijk bij te brengen was. Het gaat beter met hem nu hij regelmatig naar de dokter kan en medicatie gebruikt.

Dat is heel fijn om te zien.

Met zijn vrouw Angela gaat het minder goed. De spierziekte die zij heeft is ongeneeslijk en nu is de linkerkant van haar magere lijfje verlamd.

Zij rilt en trilt over haar hele lichaam en wij vragen haar of de medicatie, die zij nu krijgt, een beetje helpt. Zij knikt maar weet dat dit een ongeneeslijke ziekte is en dat zij niet veel tijd meer heeft. Het is een verdrietige situatie.

Fijn dat de drie kinderen van dit gezin in het St. Josif kinderkuis van Broeder Csaba wonen en nu een veel beter leven hebben. Zij gaan naar school en hebben iedere dag te eten.

Anna, een van de oudere dames uit het gebouw, is dolgelukkig met haar gebitsprothese. Zij lacht breed uit en wij zien dat haar kleine lijfje iets voller is geworden.

Een aantal jaren geleden heeft SOS Csaba geholpen met het vernieuwen en moderniseren van de apparatuur van een praktijk voor gebitsprotheses. De lening die hij van SOS daarvoor heeft gekregen is al lang terug betaald en nu kan hij onder meer in opdracht van SOS mensen zonder tanden helpen aan een gebitsprothese.

Zonder tanden kun je helemaal niet meer eten en dat komt de gezondheid zeker niet ten goede. Mooi om te zien !

Rozalia is ook helemaal blij als zij ons ziet, zij danst en komt ons lachend tegemoet.

Haar bril was kapot in oktober 2013 en moest gemaakt worden. Dat is niet eenvoudig met glazen van -7.

Voor haar is een kaart geschreven voor de oogarts en zij heeft nu haar nieuwe bril op. Zo te zien gaat het goed met Rozalia want zij heeft zelf een klein bloementuintje voor haar stukje woonruimte gemaakt. Zij plukt een tulp en geeft deze met liefde aan ons. Heel lief.

Ook de pop die iemand uit Vlaardingen voor haar had gemaakt, was een schot in de roos.

De echtgenoot van Rozalia vond de pop ook zó leuk, dat hij hem van Rozalia afpakte en met de pop op de foto wilde. Geweldig.

Iedereen is weer blij en tevreden en bedankt ons heel hartelijk voor de gezins- en voedseldozen.

10

11

12

13

14

Ondertussen is er ook een team die de scholen, crèches en naschoolse opvang aan het bezoeken is. Dat moet ook wel want donderdag en vrijdag zijn de scholen dicht vanwege 1 mei en andere Roemeense feestdagen en kunnen wij op die dagen niet spreken met de directeurs van de scholen.

Op de scholen, crèches en naschoolse opvang wordt onder meer gekeken naar het aantal schoolgaande kinderen, worden de namen gecontroleerd van kinderen uit onze gezinnen, wordt er gekeken naar de inhoud en data van de EHBO dozen en gesproken over de kinderen die via de scholen eten krijgen en zaken die nodig zijn voor oktober 2014.

Schriften, pennen, potloden, gum, schoolkrijt, knutselmateriaal en allerlei andere schoolmaterialen blijven hard nodig.

Voor de crèches hebben wij fietsjes met zijwieltjes en speelgoed meegebracht. (zie **foto's 10, 11 en 12**)

Het mooie hygiëneproject waarin de kinderen leren om je handen te wassen en je tanden te poetsen moeten wij op een 3 tal scholen jammer genoeg staken. Door bezuinigingen worden de klassen alsmat groter en met maar twee toiletten en twee wastafels is er onvoldoende ruimte om met een klas van 40 kinderen les in hygiëne te geven. Dit project is té kostbaar om de kinderen een toilet mee naar huis te geven en wij weten dan niet wat er mee gebeurt.

Daarvoor in de plaats geven wij dan liever meer kinderen eten via de scholen of wij kunnen een vitamineproject opstarten voor de kinderen op deze scholen. SOS zal daar zeker over nadenken.

Wij gaan verder met de bus naar de Minei. De Minei is de voormalige vuilnisbelt. In 2010 is deze vuilnisbelt afgesloten en mag er op de Minei geen huisvuil meer gestort worden. De mensen die tot voorheen werkten op deze vuilnisbelt, wonen nog steeds op dit terrein en hebben door de sluiting van de vuilnisbelt geen enkele inkomsten meer. (zie **foto 15**)

Er is nog steeds géén water en elektriciteit.

Sinds 3 jaar brengen wij daarom voor deze mensen dozen met kleding en schoenen die in de opslag van Oud Beijerland over zijn. Soms zijn er ook nieuwe spullen bij, zoals nu de prachtige veiligheidsjassen van Vincent. De goederen worden in grote tassen gedaan en worden huis aan huis verkocht. Zo hebben de mensen een aantal weken werk en wat geld om voedsel te kopen. De samenwerking tussen de 8 gezinnen gaat goed en zo heeft iedereen een aandeel in de spullen die verkocht kunnen worden.

Wij gaan de 8 gezinnen in hun huisje bezoeken en lopen over het terrein van huisje naar huisje. Plots zien wij dat de loslopende honden met kromme rug en opgezette nekken met een grote boog om een plek voor ons heen lopen. Eén van de bewoners komt aangesneld en waarschuwt ons voor de grote hoeveelheid gevaarlijke slangen in het hoge gras.

Hij pakt een glazen pot en vangt zo'n slang met een hooivork en zo konden wij er een foto van maken. Hij vertelde dat deze slangen gevaarlijk zijn en vaak 's-nachts de hutjes binnen komen om de warmte van de houtkacheltjes op te zoeken. Door papier op de grond te leggen, horen de mensen die op hun slaapplek liggen aan het ritselen dat er slangen binnen komen. Dat is een griezelig idee en ik ben blij dat ik daar niet hoeft te slapen. Later wordt de slang doodgemaakt en gekookt als voer voor de honden. (zie **foto 16**)

Als eerste zien wij Krizstian van 1 $\frac{1}{2}$ jaar die hartproblemen heeft. De hoofdader naar het hart is te klein en zou met een operatie vergroot moeten worden. Doordat zijn hartje niet voldoende bloed doorgepompt krijgt, valt hij steeds flauw en werken de organen niet goed. Het kind voelt zich ziek, dat kun je goed zien.

Wij zullen contact opnemen met de arts en vragen wat de kosten van zo'n operatie kunnen zijn. De schatting is rond de 1.000 euro, inclusief het verblijf in het ziekenhuis voor moeder en kind.

Lehel van 3 jaar is ook een ziek kindje. Er is geen geld voor medicatie om de zware epilepsie te bestrijden. Lehel kan daardoor ook niet naar school. Zijn vader smeekt ons hem te helpen met medicatie voor zijn kind. (zie **foto 17**) Natuurlijk proberen wij ervoor te zorgen dat Lehel medicatie krijgt en weer als een normaal kind naar school kan gaan en kan spelen met andere kinderen.

Szillard van 3 jaar kan niet praten en daardoor is het lastig om hem naar de crèche te laten gaan. Waarom hij niet kan praten is niet duidelijk.

Het ventje staat stil en met een wit gezichtje naar ons te kijken. Bij het zien van een speelgoed autootje kan hij even lachen.

Na de gezinnen bezocht te hebben maken wij foto's van de dozen met nieuwe spullen en vetrekken wij naar ons logeeraadres. Het is al aan het begin van de avond en wij zijn toe aan een beetje rust en een hapje eten.

De volgende morgen weer vroeg uit de veren en als eerste wordt er een bezoek gebracht aan de Morii.

Voor Attila, een jonge man met MS hebben wij een goed bed met dekbed, beddengoed en incontinentiemateriaal meegenomen. Eén van de bed carriers van Rennie uit oktober 2013, was voor hem bewaard in onze opslag in Sovata en wij konden vandaag ook de bed carrier bij Attila brengen. Met een bed carrier kan het bed eenvoudig in hoogte versteld worden en van zijn plaats worden verreden om rondom het bed te kunnen werken.

Attila lag op een soort bedbank die kapot was en veel te laag waardoor zijn moeder, die zelf slecht ter been is, hem niet goed kon helpen met het verzorgen. Attila is incontinent en heeft daardoor veel lichamelijke verzorging nodig.

Ook een lichte rolstoel is er voor hem meegenomen en nu kan Attila soms ook even naar buiten. Dat is fijn en zal hem goed doen.

Annamaria (voorblad verslag oktober 2013) liep buiten en kwam aangerend toen zij onze bus in de gaten kreeg. Het kind had natuurlijk wéér niet gegeten en stikt er bijna in als zij met smaak onze boterhammetjes met leverworst op eet. Een pakje drinken erbij en haar dag kon niet meer stuk. (zie **foto 18**)

Haar vader kwam wat later aan en vertelde dat hij van plan is om Annamaria toch vóór de winterperiode naar het St. Josif Kinderhuis in Sovata te brengen. In het voorjaar is Annamaria erg ziek geweest door een bacteriële infectie en is in het ziekenhuis terecht gekomen. Kennelijk is de vader zich er nu wel van bewust dat dit geen leven is voor een klein meisje van net 11 jaar !!

Wij blijven Annamaria op de voet volgen en één van onze Roemeense vrijwilligers houdt daar een oogje in het zeil en kan bijsturen als dat nodig blijkt. Het St. Josif kinderkuis heeft inmiddels onze informatie gekregen dat Annamaria waarschijnlijk naar het kinderkuis gebracht zal worden door haar vader.

Wij duimen er in ieder geval voor.

Met de drie gezinnen die bij elkaar op één klein stukje grond wonen op de Morii gaat het hartstikke goed en ik zie dat ook daar de groentetuintjes zijn aangelegd. De mensen zijn blij ons te zien en zijn heel tevreden met de spullen die wij komen brengen. Hier horen wij dat in deze wijk veel kinderen zijn, die lijden aan hepatitis A.

Een darminfectie door onder andere vieze toiletsituaties en het niet wassen van de handen. In de meeste hutjes en huizen waar wij komen is geen stromend water en/of elektriciteit. Het toiletgebeuren is vaak in een gat in de grond of men maakt gebruik van de houten toiletten achter in de tuin. Die toiletten worden niet schoongemaakt en kinderen pakken vaak de randen vast om er op te kunnen. Dat is een kwalijke ontwikkeling en SOS wil ook daar aandacht aan besteden.

Verder op de Morii komen wij bij het hutje van Veronika. (zie foto's 19 en 20)

De woonsituatie is echt verschrikkelijk en ongelooflijk dat in dit kleine krotje 2 volwassenen, 4 kleine kinderen en twee grotere kinderen moeten wonen en leven, zonder water en zonder elektriciteit.

De kleintjes hebben geen benul van de slechte situatie en dansen om ons heen en vinden het gezellig dat er mensen bij hen op visite komen. Natuurlijk kijken zij ook naar de gezinsdozen die wij bij ons hebben en zijn nieuwsgierig naar wat er voor leuks uit komt.

Oma is ook heel blij en praat honderd uit. Voedsel is ook hier het belangrijkste wat de mensen nodig hebben.

Veronika heeft een nieuwe vriend en met hem wil zij samen met haar kinderen een ander en hopelijk beter leven gaan beginnen in de wijk Capeti.

Als ik haar zo bekijk denk ik dat zij weer zwanger is en hoop van harte dat het voor de kinderen beter zal gaan dan nu het geval is.

Het hutje is en blijft heel slecht en het is donker en vochtig binnen.

Na het afscheid nemen is het op naar de volgende wijk. Het is opschieten geblazen om alles op zijn plek te krijgen en echt heel veel tijd om met de mensen te praten is er eigenlijk niet. Door iedereen van de Morii worden wij uitgezwaaid en als laatste vragen zij nog of wij in oktober weer komen.

Door de andere teams worden het ziekenhuis en de wijkarts bezocht en worden de dozen met medicatie en incontinentiemateriaal afgegeven. Men is ongelooflijk blij met het incontinentiemateriaal uit Nederland.

De Roemeense materialen zijn duur en van mindere kwaliteit. Voor de meeste mensen zijn incontinentiemateriaal en medische hulpmiddelen onbetaalbaar en slechts via het ziekenhuis en de thuiszorgorganisatie kunnen de mensen medische hulpmiddelen krijgen.

Dr. Ilona kunnen wij blij maken met het opknappen van haar praktijkruimte. De vloer en de muren van de kleine behandelkamer moeten betegeld worden. Geld heeft Dr. Ilona daar niet voor en voor SOS is zij een belangrijk contact en een arts die vaak mensen uit arme wijken gratis helpt met medicatie, verbinden van wonden en zij zorgt er ook voor dat mensen verdere medische ondersteuning krijgen.

Dat de medische zorg niet zo goed werkt als in Nederland blijkt wel uit de ervaringen en verhalen tijdens onze gezinsbezoeken. (zie foto's 24, 25 en 26) Van een gezin is de man geopereerd aan zijn been en als de thuiszorg het verband moet verschonen, moet men 10 lei (€ 2,50) betalen. Dat is in de meeste gevallen onbetaalbaar. Vervolgens gaat het oude, vieze verband weer op de wond.

Voor een hartoperatie moet men de artsen bijvoorbeeld 5.000 euro zwart betalen, anders wordt er niet geopereerd. U begrijpt dat een hartoperatie dan een onmogelijke zaak wordt en mensen dan maar gewoon hun tijd afwachten. Ook artsen hebben vaak meerdere banen om het hoofd boven water te houden.

In het ziekenhuis moet de familie zorgen dat de patiënt eten en drinken krijgt, dat doet niemand anders in het ziekenhuis.

Van de 74 jarige Lucretia zijn enige tijd geleden de teenagels geknipt. Helaas waren de kniptangen en vijlen niet schoon omdat kort daarvoor de nagels van de honden waren geknipt. Doordat zij ook een wondje aan de teen had is de voet gaan ontsteken. Het werd zo ernstig dat zij met spoed naar het ziekenhuis werd gebracht en onmiddellijk geopereerd.

Het rechterbeen moest onder de knie worden afgezet.

Nazorg bestaat uit eens in de twee dagen schoon verband en voor de rest moet je het maar uitzoeken. De kleinzoon die bij oma inwoont en tot voor kort de financiën op orde hield met allerlei kleine baantjes moet nu thuisblijven om voor oma te zorgen.

Ze was compleet overstuur vanwege het feit dat ze van haar kleine pensioentje van 635 lei in de maand nu ook nog eens 270 lei in de maand aan medicijnen moet kopen.

Daar kwam bij dat zij nu een schuld had van 400 lei [90 euro]. !! Nog nooit in haar leven had ze schuld gehad en dan nu nog die medicijnen...ze wist zich geen raad...hoe moest het nu verder. Gelukkig hebben wij via de thuiszorg in Sovata een goede rolstoel kunnen brengen, die had Lucretia niet...zelfs geen krukken.

Ook voor bevallingen moet stevig betaald worden en iedere moeder hoopt dat er geen complicaties zijn. Al gauw wordt je verteld dat je, in het belang van het kind, maar een paar dagen eerder naar het ziekenhuis moet komen. De kosten die dat met zich meebrengt mag je natuurlijk zelf ophoesten.

Wij realiseren ons wel degelijk dat wij gelukkig in Nederland wonen en eigenlijk alle gemakken en voorzieningen voor handen hebben !!!

Vandaag is een ander team bezig om de scholen die deze week nog niet bezocht zijn, te bezoeken. Deze scholen, crèches en naschoolse opvang worden verblijd met dozen vol knutselmaterialen, schoolmaterialen zoals schriften, pennen, gum, potloden, schoolkrijt etc. en kunnen de directeuren hun wensen voor oktober kenbaar maken.

Het aantal kinderen dat naar school gaat, groeit gestaag en ook de kosten voor het verschaffen van voedsel aan de schoolgaande kinderen door SOS, groeit behoorlijk hard mee. Gelukkig kunnen wij via de scholen, crèches en naschoolse opvang heel veel kinderen één maaltijd per dag aanbieden, een maaltijd die zij thuis niet krijgen. (zie foto 22)
Voor een deel van de kinderen is deze maaltijd op school ook de enige maaltijd die zij per dag krijgen.

Het geven van kleding en schoenen voor de schoolgaande kinderen gaat heel goed en steeds meer scholen gaan mee doen met dit mooie project. Zodoende is er een ontlasting voor de vrijwilligers in de opslag van Oud Beijerland doordat er minder tijd nodig is voor het maken van gezinsdozen.

Op deze manier krijgen nu bijna twee honderd kinderen 1x per maand een schoon setje kleding en als het betreffende kind erg hard groeit, krijgt het ook nog een paar grotere schoenen. Zijn of haar te kleine schoenen kunnen dan naar een ander kind.

Op weg naar huis komen wij Eva tegen. Haar kennen wij als het berenvrouwtje. Enkele jaren geleden is zij aangevallen door een beer en haar gezicht en haar voorhoofd zijn ernstig verminkt geraakt door de aanval. (zie foto 21)

Was zij vroeger een jonge enthousiaste en harde werker, nu kijkt zij ons verward aan en beseft nauwelijks wat er om haar heen gebeurd. Wij geven haar een paar kledingstukken, een paar boterhammen en een pakje drinken. Zij lacht weer en loopt langzaam weg. Arme Eva, het valt niet mee als je een handicap hebt en moet zien te overleven. Wij checken ook nog even bij de familie van Eva hoe de situatie van Eva op dit moment is en kijken wat wij nog kunnen doen om haar te helpen.

De dag is omgevlogen en wij zijn best wel toe aan een beetje eten, drinken en slaap. De teams nemen de dag nog even door en gaan met een goed gevoel naar bed.

Dinsdag beloofd een heel spannende en lange dag te worden. Het is de bedoeling dat wij de wijk Hostad weer eens gaan bezoeken om de mensen blij te kunnen maken met een dekendoos en te zien hoe de situatie op dit moment is.

Het is drie jaar geleden dat wij aan deze wijk een bezoek hebben gebracht. In deze wijk wonen een soort verwilderde zigeuners. Er heerst een enorme armoede en honger. De hutten en krotten waar deze mensen in moeten wonen zijn onbeschrijflijk slecht.

Van enige normen en waarden hebben deze mensen echter nog nooit gehoord en vaak stelen zij uit je zak de spullen die wij daarin hebben. Er werd door de mensen daar altijd gevocht, geschopt, geslagen en gespuugd om maar zo veel mogelijk spullen te pakken te krijgen ten koste van de andere mensen op het terrein. Het recht van de sterkste geldt.

27

29

28

30

32

31

Dat is ook drie jaar geleden gebeurd en een van de mannen die iets uit mijn zak gestolen had heb ik toen daarop aangesproken en hij is uiteindelijk door de andere bewoners van het terrein uitgejouwd. In de zigeuner cultuur is het zeker niet gebruikelijk dat vrouwen zich met wat dan ook bemoeien en omdat ik dat wel gedaan had, was ik bang dat ik afgerekend zou worden op mijn verwijt aan die man en vond het verstandig even niet naar deze wijk toe te gaan.

Het vervelende was en is wel dat wij iedere keer tijdens onze bezoeken aan gezinnen in de buurt van Hostad, vrouwen tegen kwamen die ons smeekten om hulp voor voedsel en kleding voor de kinderen. Met de vrijwilligers die met deze reis mee zouden gaan is er over gesproken en is hen gevraagd of zij achter het plan zouden staan om nog een poging te wagen om hulp aan deze mensen te geven.

De teams zeiden volmondig ja en zijn aan de slag gegaan met het maken van dekendozen voor ieder gezin. Natuurlijk moest er wel een goede voorbereiding en een goede instructie voor de teams zijn.

Op een groot stuk papier hebben wij, samen met Melinda, een van onze Roemeense hulpverleners, geschreven dat de mensen van Hostad in hun huisje moeten blijven, niet mogen schreeuwen, vechten, schoppen, spugen en zich rustig moeten houden tijdens ons bezoek en dat als er ook maar enige onrust zou ontstaan, wij in de auto zouden stappen om vervolgens nooit meer terug te komen. De geschreven tekst op papier is zelfs nog door een gemeenteburgemeester de avond vóór ons bezoek omgeroepen over het terrein en is de volgende morgen nog een keer luid omgeroepen. Daarna is het papier aan een paal gehangen op het terrein.

De Gemeente Sarateni bood ons zelfs politiebescherming aan maar wij wilden dat niet. Dat zou bij voorbaat al betekenen dat wij de mensen niet vertrouwen.

De boodschap was kennelijk goed overgekomen want toen wij het terrein opreden waren er slechts een paar mensen en kinderen die lachend naar ons toe kwamen. Op ons verzoek dat zij naar hun huisje terug moesten gaan, gingen zij ook direct.

De bus werd geparkeerd in de eerste zijstraat op het terrein dat op een helling ligt. Jan, Cees en Bert blijven bij de bus om de mensen, die met een briefje naar beneden zouden komen, een dekendoos te geven.

Het terrein met 85 gezinnen werd in drieën gedeeld en 3 teams klimmen omhoog op weg naar de gezinnen op hun deel van het terrein. Wij waren sprakeloos over de medewerking, de rust en de blijdschap van de mensen op Hostad. Zo'n geordende gemeenschap hebben wij nog niet eerder meegemaakt, fantastisch !!

Alle vrijwilligers worden op de handen gekust en op de rug en armen gewreven, iedereen is zó blij dat wij er weer zijn.

Dat de armoe hier heel groot is blijkt wel uit het feit dat er gezinnetjes met 3 of 4 kleine kindjes geen eten hebben, geen water, geen elektriciteit en geen meubels. Alleen een slaapplek waar iedereen uit het gezin bij elkaar moet slapen en een ongelooflijk slechte en veel te kleine behuizing. (zie foto's 30 en 31)

Wij zijn erg onder de indruk van de zéér slechte woonsituaties waarin jong en oud moet wonen en leven. (zie foto's 33 en 34)

De meeste kinderen hebben geen schoenen, lopen met vuile en kapotte kleertjes en hebben vreselijke honger. (zie foto's 27 en 28) Veel kinderen zijn ondervoed en hebben medische klachten.

Een van de meisjes heeft een botgroei probleem en heeft daardoor een grote deuk in haar borstkas waardoor zij het erg benauwd heeft. Ondergoed hebben de kinderen niet eens aan.

Een jongetje van 3 jaar heeft een tumor aan de lever en door het ravotten met andere kinderen is er een inwendige bloeding ontstaan waardoor de tumor weer actief is geworden. De tumor blijft maar groeien en dit jongetje **MOET** echt geopereerd worden. (zie foto 32)

De vader van het jongetje werkt zich rot om het bedrag van circa 1250 euro voor de operatie bij elkaar te krijgen. Door de grote zorg en de hoge druk om het geld bij elkaar te werken, heeft de vader een zelfmoordpoging gedaan. Hij ziet het niet meer zitten.

Wij zullen vanavond direct contact zoeken met Dr. Ilona en vragen hoe wij het leven van dit jongetje kunnen redden en de vader wat rust kunnen geven. Het is wel duidelijk dat er een operatie in het ziekenhuis moet plaatsvinden.

Sommige van onze tolken hebben het moeilijk bij het zien van de slechte situaties en moeten soms even een pauze nemen om verder te kunnen en willen ook geen boterham eten of iets drinken op dit terrein met zoveel hongerige mensen en kinderen om hen heen.

Veel kinderen hebben inhalers nodig om de benauwdheid door astma te verminderen en andere kinderen moeten eigenlijk medicatie hebben tegen hepatitis A.

Vitaminetabletten voor de kinderen zouden ook hier heel erg op zijn plaats zijn.

Wat ook opvalt is dat veel jonge moeders het leven op Hostad niet meer zien zitten en hun kinderen in de steek hebben gelaten en de grootouders laten opdraaien voor de zorg van hun kleinkinderen. (zie foto 36, 37 en 38)

Dat is heel moeilijk voor deze ouderen, die meestal van een bedrag van 150 lei (circa 40 euro) per maand moeten leven. De grootouders zijn ook vaak niet meer in staat om de kleinkinderen naar school te brengen. De woonsituaties voor de ouderen zijn ook erg slecht en de kapotte kachels (afgezaagde olievaten) zijn levensgevaarlijk.

De meeste ouderen vragen om voedsel, kleding en schoenen.

De teams hebben de gezinnen goed kunnen registreren en de mensen kunnen fotograferen voor de gezinsdossiers die gemaakt zullen worden. Wij hebben een beetje hoop gebracht op dit terrein en beloven in oktober 2014 weer terug te komen.

Voor oktober gaan onze gedachten uit naar een dekendoos met daarbij blikken ham en soep.

Voor de kinderen proberen wij een middag te organiseren waarin zij kunnen spelen en lekker kunnen eten van de sandwiches met smeerworst, kaas en chocoladepasta.

Een glas limonade gemaakt van siroop zal hun dag compleet maken. Als het even kan proberen wij ook twee kisten appels of dozen bananen mee te krijgen voor de kinderen van Hostad.

De mensen zwaaien ons blij uit en vragen nog een keer of wij écht in oktober terug komen en of ze dan ook weer voedselbonnen krijgen.

Wij beloven dat met de hand op ons hart.

Een aantal kinderen rennen lachend en spelend mee met de bus tot aan de doorgaande weg.

Het team dat het St. Josif kinderkuis bezocht heeft komt blij thuis. Met de kinderen gaat het goed en de sfeer in het kinderkuis is gezellig. Op dit moment zijn er in de eerste verbouwde fabriekshal 10 appartementen gebouwd en wonen er ongeveer 15 kinderen in één appartement. Iedere groep heeft eigen begeleiders en die hebben de totale zorg van zijn of haar groep. De kinderen, in de leeftijd van 2 tot 16 jaar, hebben óf geen ouders meer, ouders die niet voor hun kinderen kunnen zorgen of het zijn kinderen die mishandeld of misbruikt zijn. In het St. Josif kinderkuis zijn de kinderen veilig en kunnen zij normaal opgroeien en werken aan een toekomst. (zie foto's 13 en 14)

Ook hier is voedsel een groot probleem. Natuurlijk is er een groentetuin, zijn er kippen en een kleine boomgaard, maar om 128 monden iedere dag te vullen is er veel meer nodig.

Wij vragen de begeleiders waar wij hen mee kunnen helpen. Er blijkt een grote behoefte aan kleding, schoenen en leermiddelen voor hun kinderen. Er worden lijsten met namen en maten aan ons opgegeven en zo kunnen wij zorgen dat in oktober de gevraagde spullen meegegeven worden.

Wij zijn moe, stoffig en hebben dorst, maar heel tevreden met de geboekte resultaten van vandaag. Nu snel onder de douche en samen de planning voor de volgende dag doornemen en op tijd naar bed.

Woensdag is het weer vroeg dag en na een snel ontbijt op weg naar de wijk Primaverii.

Op de Primaverii wonen veel Roma zigeuners die op hun manier proberen er het beste van te maken. Gabor en Terezia hebben een zoon van 11 jaar en een dochter van 7 jaar maar beide kinderen gaan niet naar school.

Tijdens ons bezoek in oktober 2013 is er door ons duidelijk op gewezen dat men alléén hulpverlening krijgt als de kinderen naar school gaan. Vader Gabor beloofde met grote stelligheid dat hij zijn zoon zou inschrijven op de school van de Praidului. Als Gabor inderdaad zijn zoon naar school zou laten gaan, zouden beide een fiets krijgen, een voedseldoos en gezinsdozen.

In december heb ik Klara, één van de onderwijzeressen gevraagd of zoon Zolty op school was ingeschreven. Dat was niet het geval en ik heb Klara gevraagd het gezin te bezoeken als er niet te veel sneeuw zou liggen in december. Zowel in december als in februari heeft Klara een bezoek gebracht aan de familie van Zolty. Ook onze Anneke heeft in februari, tijdens een extra bezoek aan Sovata, een gesprek gehad met Gabor en hem erop gewezen dat de kinderen naar school moeten daar hij anders geen spullen krijgt in april.

Tijdens deze bezoeken bleek eigenlijk wel dat vader Gabor niet van plan was om zijn zoon naar school te sturen, bedelen langs de kant van de straat was immers veel beter !!! In maart is er zelfs op ons verzoek nog een Roma man uit een andere wijk op bezoek geweest bij Gabor en Terezia om er voor te zorgen dat Zolty alsnog naar school zou gaan. Geen resultaat.

Dat zou dus ook vandaag problemen kunnen geven als de andere gezinnen wel hun gezins- en voedseldozen krijgen.

33 34

35

36

37

38

41

40 39

Eenmaal op het terrein is het net een mierennest, alles rent en schreeuwt van blijdschap door elkaar en iedereen moet tot de orde geroepen worden. Eén voor één roepen wij de naam van het gezin dat aan de beurt is en nemen met hen de gezinssituatie door, vullen de gegevens op het dossier aan en geven hen de dozen die voor dit gezin bestemd zijn. (zie foto's 39, 40 en 41)

Gelukkig hebben wij een aantal leesbrillen mee genomen. Vier mensen kunnen niets van de letters en cijfers zien die wij hen voorhouden. Lezen kan bijna niemand op het terrein, maar zij willen wel graag kijken naar de foto's op de dossiers en vragen wat er op de dossiers geschreven staat. Leesbrillen van +2 en +3 vliegen de bus uit met als gevolg dat de mensen dansen van blijdschap omdat zij wat meer kunnen zien. Hartstikke leuk.

Als laatste van alle families zijn Gabor en Terezia aan de beurt. Ik had al gezien dat Gabor en Terezia zich op de achtergrond hadden gehouden en niet zo vrolijk waren als anders. Zij zagen de bui al hangen, denk ik.

Als eerste vraag ik hen hoe het met hen gaat en laat de dozen zien die wij bij ons hebben. Op mijn vraag of de kinderen naar school gaan krijg ik een heel verhaal te horen, met druk armgezwaai, over een probleem met de politiecommandant en dat de commandant zijn papieren had meegenomen en dat hij dus de kinderen niet kon laten inschrijven op de school op de Praidului.

Ik luister rustig naar zijn verhaal en vertel hem dat die papieren niet direct nodig zijn om de kinderen in te laten schrijven voor de school. Ik laat hem het SOS dossier zien waarop duidelijk de CNP nummers (paspoort) staan en vertel erbij dat ik de CNP nummers al aan de betreffende school heb doorgegeven. Ook vertel ik hem dat ik weet dat hij het lastig vindt om de kinderen naar school te brengen en hen liever langs de kant van de weg laat bedelen.

Gabor zie ik steeds bozer worden en hij vertelt mij dingen die niet waar zijn. Ik ben het zat om geen normaal gesprek te kunnen voeren en bel het nummer van Klara. Op het moment dat ik Klara bel staat hij met grote ogen te kijken naar wat ik allemaal doe. Ik geef de telefoon met Klara aan de andere kant aan de lijn en ook zij vertelt hetzelfde verhaal aan hem.

Nog kwaaiër dan hij al was schreeuwt hij door de telefoon naar Klara. Ik maan hem tot bedaren en dwing hem eerst goed naar Klara te luisteren. Zij komt niet veel verder en ik besluit Gabor te vertellen dat de dozen mee terug gaan naar Nederland en dat hij geen hulp meer krijgt van SOS.

Ondertussen zijn de andere mensen stilletjes naar hun huisje vertrokken en kijken vanuit de deuropening toe. Eén van de Roma mannen hoor ik wel tegen Gabor zeggen dat het zijn eigen schuld is dat hij niets krijgt omdat hij de kinderen niet naar school laat gaan.

Gabor is dan helemaal pisnijdig en vertrekt met vrouw en kinderen naar zijn hutje en wil niets meer van ons horen.

Twee tellen later staat hij weer naast mij en heeft gemerkt dat zijn praatjes niet helpen en vraagt mij of hij nú de kinderen in kan laten schrijven en dan nu ook de dozen kan krijgen.

Hij loopt driftige en met grote stappen, met vrouw en kinderen in zijn kielzog, richting de school. De andere mensen komen weer naar buiten en bedanken ons voor alle mooie en fijne dingen die wij gebracht hebben.

Wij wensen hen het beste en beloven in oktober weer terug te komen. Wij hebben in ieder geval duidelijk laten zien hoe SOS te werk gaat en dat kinderen pas een toekomst hebben als zij naar school gaan.

Wij stappen in de bus en gaan naar de school op de Praidului om de dozen van Gabor en Terezia te brengen. Gabor en Terezia zijn al vlak bij de school als ook wij aankomen. Hij laat mij voorgaan en samen lopen wij de school binnen. Ik roep Klara uit haar klas en zodra Gabor haar ziet begint hij weer te schreeuwen. Wéér maan ik hem rustig te blijven en beleefd te vragen of hij de kinderen in kan laten schrijven. Dat lukt gelukkig en met het plaatsen van een kruisje en een ander teken heeft hij de kinderen in laten schrijven.

Natuurlijk is het wel de bedoeling dat hij met ingang van het nieuwe schooljaar in september de kinderen ook naar school laat gaan. Anders spelen wij het zelfde spel in oktober als wat wij nu gedaan hebben. Maar dan zullen wij nog strenger optreden.

Het hele gebeuren rondom het naar schoolgaan van de kinderen heeft veel extra tijd gekost en wij moeten harder opschieten om vandaag alles te doen wat er op de planning staat.

De gezinnen op Sarateni dorp moeten nog bezocht worden om hun gezinsdozen en voedseldozen af te geven. Wij besluiten eerst naar boven te rijden, naar Istvan en zijn gezin (zie foto voorkant verslag april 2013). In oktober troffen wij de familie niet thuis en volgens de beneden buurman zou de familie schapen aan het hoeden zijn ergens in Roemenië. Wanneer zij terug zouden komen was niet bekend.

Gelukkig waren zij vandaag thuis en zij zagen er tevreden uit. Deze mensen zijn erg arm en moeten hard werken om hun zaakjes in orde te brengen en te houden. Moeder Iren vertelde dat zij op 3 november terug zijn gekomen van het schapen hoeden en van het geld dat zij verdiend hebben, zijn bouwstenen gekocht voor de aanbouw van hun huisje. Vóór de winter van 2014 zal het stuk wat aangebouwd moet worden, klaar zijn.

Ik vroeg Iren hoe zij overleefd hebben tijdens de maanden van het schapen hoeden. In de gebieden waar doorgaans schapen worden gehoed, staan overlevingshutjes en daar hebben zij 3 maanden doorgebracht met 3 kleine kindertjes. (zie foto 45) Het is werkelijk onvoorstelbaar hoe dat geweest moet zijn. Iren vertelde wel dat dit de laatste keer is dat zij met een kudde schapen op pad zijn geweest.

Het is voor en met de kinderen niet meer goed te doen om zolang van huis te zijn. Wij geven de spullen voor hen af en wensen hen het allerbeste.

Een stukje lager komen wij bij het gezin van Peter. Wat een trieste situatie is en blijft het daar.

Het huis is aan alle kanten kapot en lek en de grootouders van Peter zijn niet meer in staat om de boel te onderhouden. (zie **foto's 46 en 47**) Binnen is het vochtig en donker en wij ruiken de schimmel al op afstand. Peter doet het heel goed op school en dit zal het laatste schooljaar voor hem zijn.

Ik vroeg hem of hij verder wilde studeren, maar Peter schudde zijn hoofd en wil graag gaan werken om geld te verdienen. Hij is nu nog afhankelijk van zijn opa en oma en wil graag zelf zijn geld verdienen. Wij hopen van harte dat het hem zal lukken om een baan te vinden. De slechte situatie waarin deze jongen moet leven en wonen is bijna niet te geloven.

Op weg naar de Vitan Zita familie met de 8 kinderen kwamen er een aantal al vol enthousiasme de bus tegemoet rennen en zij waren zichtbaar blij met onze komst. Kleding, schoenen, babyvoeding, een vloerkleed, voedseldozen en voedselbonnen zijn in dit gezin erg hard nodig. Het is onvoorstelbaar hoe verzorgd de kinderen eruit zien, allemaal naar school gaan en het piepkleine huisje van 4 x 3 meter er schoon en verzorgd uitziet. (zie **foto 48**) Er is geen water en elektriciteit en Zita en haar man gaan dagelijks naar de rivier beneden in het dorp om de was te doen. Wij zien dat met de ondersteuning van SOS het goed gaat in dit gezin.

Later komen wij aan bij Agnes en haar kindje Izabella. De drain, die in oktober van het afgelopen jaar nog in haar hoofdje zat, is er gelukkig uit en het lijkt beter te gaan met Izabella. Medicatie is nog steeds nodig voor Izabella en wij zullen ook zorgen dat zij daarbij geholpen wordt.

Vandaag, halverwege de ochtend, hebben Marry, Lia en Danny wel een heel leuk bezoek af te leggen aan de school op Sarateni en aan Caritas, Afdeling Jeugdactiviteiten.

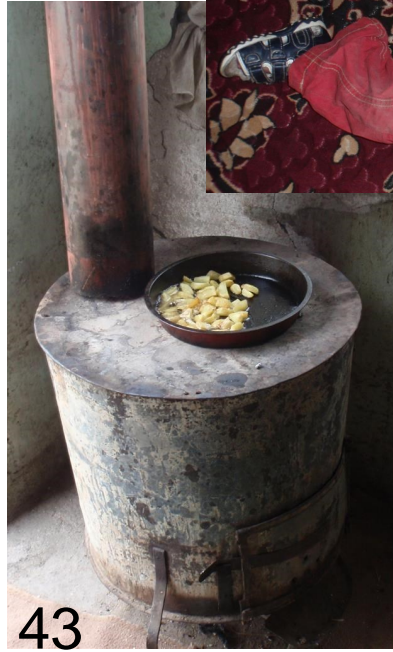
Zij mogen 100 paar piksplinter nieuwe voetbalschoenen uitreiken aan de kinderen van de voetbalteams en 50 paar sportschoenen voor de gymlessen. Deze prachtige nieuwe sportschoenen zijn gedoneerd door de Kinderkerk uit Geervliet onder leiding van Helma. Wat een geweldig feest zal dat zijn !!!

Glunderende kinderen, met open mond en vol ongeloof staren de kinderen naar de grote hoeveelheid prachtige nieuwe voetbalschoenen. Zijn die voor hen ???

Ja, die zijn voor hen en één voor één werden de voetbalschoenen gepast en liepen de kinderen glimmend, trots, met plezier en blijdschap heen en weer. (zie **foto 49**)

Dit is een ongelooflijk mooi cadeau voor de kinderen in Sarateni, die amper gewone schoenen hebben. En omdat de Paas vakantie aan het eind van de ochtend al begint is dit weer iets moois om thuis te vertellen.

Een van de kinderen zei tegen Danny dat zijn team nu zéker zal winnen van het team uit een andere plaats, want die hebben niet van zulke mooie en goede schoenen !!!

De andere gezinnen die nog op de planning staan worden bezocht en dan is het hoog tijd om naar de 1 Mai straat te rijden.

Eerst nog even de gezinsdozen en fietsen uit de opslag halen en in onze bus zetten. Met de twee teams worden de dossiers nog even doorgenomen en kijken wij wie het eerste en wie het laatste stuk van de straat gaat bezoeken.

Wij starten met het laatste stuk van de 1 Mai straat en komen bij de familie van Eva. De man van Eva heeft twee jaar geleden een hersenbloeding gehad en kan niet meer zorgen voor zijn 4 kinderen en echtgenote. In november hebben wij deze familie een nieuwe kachel/kooktoestel gegeven omdat de oude levensgevaarlijk was geworden door de grote scheuren die in de buiten kant van de kachel zitten. De klontjes vuur vielen regelmatig op de grond.

Voor de enkele gezinnen die elektriciteit hebben is het een groot probleem om de rekening te betalen. De tarieven van water en elektra liggen qua prijs op het zelfde niveau als in Nederland. De inkomens liggen in Roemenië veel lager en is een gemiddeld inkomen van iemand die niet werkt circa 136 lei (34 euro) per maand, ongeacht het aantal kinderen. Iemand die wel werk heeft verdient gemiddeld 1 euro per uur.

In oktober van vorig jaar vonden wij het gezin van Anna, haar man en 2 kinderen achter de houtfabriek in een ingevallen krot. Nu woont dit gezin iets verder aan de andere kant van de straat in een iets groter krot, waarvan ik hoop dat deze wel overeind blijft staan.

Op de kachel staat het eten voor twee volwassenen en twee kleine kinderen voor vandaag: 2 kleine aardappeltjes in kleine stukjes gesneden in een beetje reuzel !! (zie **foto 43**)

In het krotje is alleen een klein kapot kastje en een vieze en kapotte oude bank te vinden waar nu het kleinste kindje op slaapt. In vieze kleertjes en met een smerig gezichtje ligt het kindje op een hoopje oude lappen te slapen. (zie **foto 44**)

Bij het zien van dit tafereel moest onze tolk op dat moment zó verschrikkelijk huilen, zij was volkomen van slag en zeer geschokt. Zij kon haar werk voor deze dag niet meer aan en vroeg of zij naar huis kon.

Wij hebben zelf de gesprekken gevoerd en de situatie opgenomen. Gelukkig hadden wij voor de kleintjes een campingbedje compleet met lakens en dekentjes.

Een wandelwagen voor de kleinste, voedseldozen, voedselbonnen, kleding en schoenen voor allemaal, speelgoed en voor de grootste van de twee kindertjes een fietsje met zijwieltjes. Wat een gelukkige mensen en kind zagen wij daar staan, super !!

Voor oktober zullen wij voor deze familie ook de nodige potten, pannen, bestek, dekens, beddengoed etc. meenemen.

De mensen die wonen achter de houtfabriek hadden onze bus natuurlijk al lang gezien en stonden al aan de weg op ons te wachten. De mannen sjouwden de gezinsdozen mee door de weilanden en sprongen met gemak over de slootjes. Het is altijd een hele toer om bij deze hutjes te komen. (zie **foto 42**)

Gelukkig was het droog weer en was er minder blubber en modder in de weilanden en konden wij makkelijker bij de mensen komen. Wij blijven het nog steeds ongelooflijk vinden dat in deze ongelooflijke smerigheid en zéér slechte behuizing mensen moeten wonen !!

De mensen zijn heel gelukkig met de spullen die wij komen brengen en die hard nodig zijn. Met grote dankbaarheid worden de spullen in ontvangst genomen en in de huisjes gezet. De fietsen die wij in oktober gebracht hebben stonden keurig onder plastic tegen een boom. De fietsen worden iedere dag gebruikt om de kinderen naar school te brengen en weer op te halen. Goed om te zien dat zij zuinig met de fietsen omgaan.

De dagen zijn omgevlogen en wij gaan nu terug naar onze opslag om te zien of alle dozen en pakketten weg zijn en ruimen de boel daar nog even op. Vlug naar huis, eten, de week met de teams doornemen en de koffers pakken. Morgenochtend om 08.00 uur vertrekken wij uit Sovata voor een 3 daagse terugreis naar Nederland.

Wij kijken terug op een goed georganiseerde reis, wij hebben heel veel mensen gelukkig kunnen maken met de spullen die zij heel hard nodig hebben en hebben de mensen in Sovata en Sarateni laten zien dat er mensen in Nederland zijn die zich hun lot aantrekken.

Dat kan natuurlijk niet zonder uw hulp !!

Wij willen u dan ook, mede namens de mensen in Sovata en Sarateni, heel hartelijk bedanken voor al uw hulp en donaties in welke vorm dan ook. DANK U WEL.

De hulpverleners van deze reis: Amalia, Anneke, Bert, Cees, Coby, Danny, Eva, Jan, Janny, Levente, Lia, Marry, Melinda, Meri, Robert, Tunde en Yvonne.

Praktische tips voor hulpverlening

Bedrijven, instellingen, stichtingen en velen van u vragen ons:

"Wat kunnen wij naast een financiële steun en kleding donaties nog meer doen voor bijvoorbeeld de school- en crèche projecten van SOS?"

Naar aanleiding van deze vraag hebben wij een wensenlijst samengesteld met artikelen die voor de scholen én crèches en gezinsondersteuning heel erg belangrijk zijn. Het kan u wellicht helpen makkelijker een keuze te maken bij wat u nog meer zou kunnen betekenen voor de kinderen van Sovata en Sarateni in Roemenië.

WENSENLIJST

VOOR DE LAGERE SCHOLEN EN CRÈCHES

Schriften en blocnotes	Vouwblaadjes (gekleurd) A4 en A5
Ballpoints (bijvoorbeeld met reclamenamen)	Tekenpapier
Potloden en puntenslijpers	Scharen voor groot en klein
Knutselmaterialen	Plakstiften en potten plaksel
Kleurboekjes	Stickertjes
Kleurpotloden en stiften	Grote kralen om te rijgen en draad
Crêpepapier	Waterverf en penselen

VOOR HET PROJECT GEZINSHULP:

Blikken vlees, zakjes droge soep, gedroogde bruine en witte bonen, spliterwten, blikjes tomatenpuree, thee, oplos koffie, oplos chocolademelk, bouillonblokjes, blikjes leverpastei, hand zeep, tandpasta, tandenborstels, handdoeken, theedoeken, warme sokken, waxinelichtjes, paracetamol en voor de groentetuin: Zaden voor sperziebonen, stokbonen, snijbonen, peulen, erwten, rode kool, witte kool, augurken, courgettes, tomaten, bieten, wortelen, aubergines, uien, bos uien, pompoenen
Deze zaden groeien het beste in het Balkangebied en zijn gezond en voedzaam.

Het St. Josif Kinderhuis van Broeder Csaba heeft grote behoefte aan: sokken, nodig voor kinderen tussen de 3 en 18 jaar, schoonmaakmiddelen, wasmiddelen, bezems, dweilen, werkdoekjes, theedoeken en handdoeken.

Natuurlijk zijn en blijven ook financiële donaties zeer belangrijk. Van de financiële donaties worden bijvoorbeeld in Roemenië zelf voor de lagere scholen werkboekjes en leesboeken in de Roemeense en Hongaarse taal aangeschaft en wordt het verbeteren van de woon- en leefomstandigheden betaald.

Voor 5 euro kan één SOS-voedselbon worden aangeschaft waarmee een gezin in Sovata of Sarateni geholpen wordt in het levensonderhoud.

Wilt u uw hulp aan Stichting Ondersteuning Sovata verder uitbreiden, hebt u nieuwe contacten die wij van informatie kunnen voorzien of die willen sponsoren op welke manier dan ook, laat het ons weten:

Per brief of kaart aan:

S.O.S.

Postbus 282

2990 AG BARENDRECHT

Per email: info@stichtingsovata.nl

Telefonisch: Yvonne Willebrands 06 24 52 19 69

Anneke Westerhoff 06 52 17 67 82

Coby Teuben 06 13 41 71 28

Dan Kleefkens 06 55 78 57 37

IBANnummer: NL88 INGB 0003 5337 95